

Ενθρόνιση νέου Ηγουμένου Ι. Μονής Αγίας Παρασκευής Διδυμοτείχου

/ [Ιερές Μονές](#)

Με ιεροπρέπεια και σεμνότητα ενθρονίσθηκε το απόγευμα της 24^{ης} Ιουλίου 2021, ο προ μηνών εκλεγείς Ηγούμενος της Ιεράς Ανδρώας Κοινοβιακής Μονής Αγίας Παρασκευής Διδυμοτείχου, Αρχιμ. Κύριλλος Κολτσίδης, παρουσία των τοπικών αρχών, πλήθους κληρικών, φίλων και οικείων του ενθρονιζομένου και προσκυνητών, οι οποίοι έσπευσαν για να μετάσχουν στο εξαιρετικό αυτό γεγονός της τοπικής Εκκλησίας.

Μετά τον Εσπερινό, στον οποίο χοροστάτησε ο Σεβ. Μητροπολίτης Διδυμοτείχου, Ορεστιάδος και Σουφλίου κ. Δαμασκηνός, ακολούθησε η Τελετή Ενθρονίσεως. Αφού ανεγνώσθη η σχετική Πράξη του οικείου Μητροπολίτου από τον Αρχιμ. Διονύσιο Χατζηαντωνίου, Γραμματέα της Συνοδικής

Επιτροπής Τύπου, Δημοσίων Σχέσεων και Διαφωτίσεως, ο ενθronιζόμενος προσήλθε χειραγωγούμενος από τους Ηγούμενους των άλλων δύο Ιερών Μονών της Ιεράς Μητροπόλεως, τον Αρχιμ. Βαρθολομαίο Αστεριάδη, Ηγούμενο της Ιεράς Μονής Αγίας Σκέπης – Αγίας Παρασκευής Νέας Βύσσης και τον Αρχιμ. Θεόφιλο Βασιλάκο, Ηγούμενο της Ιεράς Μονής Γενεσίου της Θεοτόκου Δαδιάς.

Ο Σεβασμιώτατος αφού ανέγνωσε τις σχετικές ευχές περιεκόσμησε τον ενθronιζόμενο με Ηγουμενικό Σταυρό, τον ενέδυσσε με τον Ηγουμενικό Μανδύα, και τον ενεθρόνισε προχειρίζοντάς του την Ηγουμενική Ράβδο. Στη συνέχεια προσφωνώντας ο Σεβασμιώτατος τον ενθronισθέντα μίλησε για τον ορθόδοξο μοναχισμό, για την προσφορά του στην Εκκλησία και το Γένος, για το μοναχισμό στο Διδυμότειχο και αφού εξήρε το ήθος, την εργατικότητα, την αφοσίωση και τον ζήλο του νέου Ηγουμένου, με καταφανή συγκίνηση είπε· «Προσφιλέστατε και αγαπητέ μου π. Κύριλλε, αυτή την ώρα εσύ και εγώ και όλοι οι παριστάμενοι γράφουμε ιστορία. Εγκαθιστάμενος ο πρώτος Ηγούμενος της νεοπαγούς αυτής Ιεράς Μονής αναβιώνει ο μοναχισμός εδώ το Διδυμότειχο, που για πέντε περίπου αιώνες υπήρξε ένα σπουδαίο μοναστικό κέντρο, στις υπώρειες της Ροδόπης (10ος-14ος αι.), η ακτινοβόλος διαδρομή του οποίου βίαια διεκόπη με την κατάληψη του Κάστρου από τους Οθωμανούς το 1361. Μοναχικά απομεινάρια αυτής της λαμπρής εποχής της άνθισης του μοναχισμού στο Διδυμότειχο και μάρτυρες αδιάψευστοι είναι οι μεταβυζαντινοί Ναοί μας, και τα ερείπια των βυζαντινών Μονών, εντός και εκτός του Κάστρου, στον Άγιο Βλάσιο, στο Πραγγί, στο Αμόριο και αλλαχού εδώ τριγύρω. Δίπλα μας, το Καθολικό της άλλοτε βυζαντινής Μονής της Ζωοδόχου Πηγής, που από το 1968 επιτάχθηκε για τις ανάγκες του ελληνικού στρατού, παραμένει βουβή μαρτυρία ότι αυτό ο τόπος είναι τόπος πνευματικής άσκησης και πνευματικών αγώνων, που τον πότισε ο ιδρώτας και το αίμα πλήθους μοναχών.

Με βαθειά την συναίσθηση ότι καλείσαι να συνεχίσεις αυτό το έργο και αυτή την μαρτυρία στα δύσκολα και δίσεκτα χρόνια της εποχής μας και έχοντας την «καλή μαρτυρία» και την αγάπη όλων μας πατρικώς σου εύχομαι καλή επιτυχία στο υπεύθυνο έργο, που επωμίζεσαι σήμερα, με την ευλογία του Θεού, προς δόξαν του Οποίου γίνεται το παρόν εγχείρημα, με τις πρεσβείες της Παναγίας της Οδηγήτριας, της Μεγαλομάρτυρος και Αθληφόρου Αγίας Παρασκευής και πάντων των εν Διδυμοτείχω ασκήσει και αθλήσει διαλαμπάντων αγίων προς ωφέλειαν του χριστεπωνύμου λαού».

Ακολούθησε η αντιφώνηση του ενθρονισθέντος, ο οποίος, μεταξύ άλλων, είπε:

«Φόβω πολὺ συνέχομαι», γιατί, «εἰς ἑμαυτὸν ἀφορῶν, οὐδὲν εὐρίσκω ἄξιον ἔχοντα τῆς τιμῆς ταύτης» (Ιωάννης Χρυσόστομος, Λόγος περὶ Ἱερωσύνης, Γ8). Ἀλλ’ ἀκούω την ενθαρρυντική φωνὴ του Θεοῦ να με καλεῖ, σαν ἄλλο Ἰησοῦ του Ναυή, «ἔσχυε καὶ ἀνδρίζου· μὴ δειλιάσης μηδὲ φοβηθῆς, ὅτι μετὰ σοῦ Κύριος ὁ Θεὸς εἰς πάντα, οὗ ἔαν πορεύῃ». Ἀκούω την φωνὴ του ἀγγέλου να μου ψυθυρίζη, «μὴ φοβοῦ... εὗρες γὰρ χάριν παρὰ Θεῶ».

Παίρνω θάρρος λοιπόν, Σεβασμιώτατε Πάτερ και Δέσποτα, και θέτω «τὴν χεῖρα ἐπ’ ἄροτρον», και δεν βλέπω «εἰς τὰ ὀπίσω». Βάζω γενναία κι αποφασιστικά το χέρι μου στο πηδάλιο και σαν δόκιμος και ἔμπειρος κυβερνήτης και ναύκληρος, θα οδηγῶ σοφὰ και συνετὰ τούτο το θεοκυβέρνητο καράβι, με προστάτη κι οδηγό την ἀφθορη και ἀχραντη, την ἀσπιλη κι ἀμόλυντη, την μεσίτρια του κόσμου, την αειπάρθενη Παναγία την Οδηγήτρια αλλά και την μεγαλομάρτυρα Παρασκευή που ἀπὸ μικρὸ παιδί με φίλους και συγγενεῖς πορευόμουν στο ξωκκλήσι της, στην Ν. Βύσσα, ὅπου σήμερα στέκει το μοναστήρι της, με την δική σας πρόνοια και ευχή.

Δεν με πτοοῦν το πλῆθος και το μέγεθος των πολυμόρφων ζητημάτων, απαιτήσεων και δυσχερειῶν. «Κύριος ἐμοὶ βοηθὸς καὶ οὐ φοβηθήσομαι». Δεν μου κλονίζει το στερρό της ψυχῆς των πολυμόρφων πειρασμῶν και σκανδάλων η φαινομένη δίνη και ζάλη. «Κύριος ὑπερασπιστὴς τῆς ζωῆς μου, ἀπὸ τίνος δειλιάσω»;

Παίρνω θάρρος, γιατί το χάρισμα της ἀποστολῆς μου δεν εἶναι πνεῦμα φόβου και δειλίας, ἀλλὰ πνεῦμα δυνάμεως και αγάπης (Β’ Τιμ., α’ 7), πνεῦμα Κυρίου, πνεῦμα σοφίας και συνέσεως, πνεῦμα βουλῆς και ἰσχύος, πνεῦμα γνώσεως και ευσεβείας πνεῦμα ζηλώσεως και ἀληθείας και πραότητος (Ἡσαΐας, ια’ 2).

Δεν δειλιῶ, δεν ἔχω το δικαίωμα να δειλιάσω, μην ἀκούσω κι ἐγὼ την ἐπιτίμηση του Κυρίου, «ὀλιγόπιστε... εἰς τί ἐδίστασας;» Θα σταθῶ πάνω στην πέτρα της πίστεως εδραῖος κι ἀπτόητος, σαν «ἄκμων τυπτόμενος», κι ὄχι σαν «κάλαμος ὑπὸ ἀνέμου σαλευόμενος» ἀλλὰ σαν λαμπάδα, που καίεται για την δόξα του εσταυρωμένου Ἰησοῦ...

Βάζω το χέρι στ’ αλέτρι και κατέρχομαι στον ἀμπελῶνα τούτο του Κυρίου, για να κατασκάψω, να ἐκριζώσω και να φυτέψω. Χωρὶς να φειστώ κόπου και μόχθου, ἀλλὰ μέρα και νύκτα «ἡδιστα δαπανήσω καὶ ἐκδαπανηθήσομαι» (Β’ Κορ., β 15) προς ἀναγέννηση κι ἀνόρθωση, για να γίνῃ τούτη η Μονὴ πνευματικὸ ὁρμητήριο και φάρος ἀκτινοβολίας του γνήσιου χριστιανικοῦ πνεύματος, πηγὴ ἀέναη, νάμα προχέουσα πνευματικὸ σ’ αὐτούς, που διψοῦν, να γίνῃ πνευματικὸ φροντιστήριον, ἱατρεῖο ψυχῶν, ἀσυλο καταπονεμένων, ἐργαστήριον ἀρετῆς.

Τούτη η Μονὴ ας γίνῃ «κολυμβήθρα ψυχικῆς ἀναβαπτίσεως», μέσα στην οποία θα δροσίζονται, θα βαπτίζονται και θα ἀναγεννιόνται οι σύγχρονοι πεζοπόροι της

πνευματικής ερημιάς, που την επισκέπτονται...

Όαση φιλοξενίας και κέντρο περίθαλψης των φτωχών και των αδυνάτων. Λιμάνι παρηγοριάς σ' όσους πονούν και υποφέρουν. Φάρος χριστιανικής καθοδήγησης μέσα στα σκοτάδια της σύγχρονης απιστίας. Φάρος λαμπρός, κυματοθραύστης, που πρέπει να στέκεται προπύργιο στ' αφρισμένα κύματα της αχαλίνωτης αμαρτωλής ελευθερίας και της εκμηδενιστικής μαζοποίησης, που συντρίβουν την ανθρώπινη προσωπικότητα κι αξιοπρέπεια. Με ωριμότητα, σύνεση και αποφασιστικότητα θα αγωνιστώ μόνος και μετά πολλών, για να γίνη θερμοκήπιο της αγιότητας. Αλλά, για να γίνουν όλα αυτά, αγαπητοί αδελφοί μου, έχω ανάγκη απ' την δύναμη σας. Σάς καλώ όλους να αναπτύξουμε την πτωχεία, την συναδέλφωση και το συνυπεύθυνο.

Με σκοπό να αναλώσω τις ασθενείς μου δυνάμεις για το κοινό καλό, «διακονῆσαι καὶ οὐχὶ διακονηθῆναι» (Ματθαίος, 20, 18) και αξιώ πατρικὰ απ' όλους σας συνεργάτες πρόθυμοι να προσέλθετε ο καθένας κατὰ το μέτρο των δυνάμεων του, «τὰ τῆς εἰρήνης διώκοντες καὶ τὰ τῆς οἰκοδομῆς τῆς εἰς ἀλλήλους» (Ῥωμ., 14, 19). Η ευθύνη της διαποιμάνσεως δεν βαρύνει μόνο τον Ηγούμενο, αλλά και τους συμμαστές του.

«Μὴ τὰ πάντα ἐφ' ἡμᾶς ῥίπτετε· πρόβατά ἐστε, ἀλλ' οὐκ ἄλογα, ἀλλὰ λογικά...», διαμαρτύρεται ο ιερός Χρυσόστομος. Στην αναστροφή μου μαζί σας, νόμο μου θα ἔχω την αρετή των αρετών, την αγάπη. Με το πνεύμα αυτής της αγάπης θα αντικρίζω όλα τα προβλήματα.

Συνάπτω σήμερα μαζί σας διαθήκη και υπογράφω μπροστὰ στον Θεὸ και τους ανθρώπους συμβόλαιο αγάπης. Με τον κώδικα της αγάπης θα αντιμετωπίζω όλα τα προβλήματα κι όλες τις δυσκολίες. Η αύρα της αγάπης με καμία πειθώ, με καμία σοφία δεν αντικαθίσταται. Είναι αυτή, που καθιστά την ζωή αξιοβίωτη, γιατί εμφανίζει το ἶχνος του Θεοῦ μέσα στην εγκόσμια ζωή».

Η ὅλη Τελετὴ ἐκλείσε με τον πολυχρονισμό του Αρχιερέως και του Ηγουμένου.

Παρέστησαν εκ μέρους των τοπικῶν αρχῶν ο Δήμαρχος Διδυμοτείχου Ρωμύλος Χατζηγιάννογλου, ο Στρατηγός Διοικητῆς της XVI Μεραρχίας Αναστάσιος Αλεξιάδης, συγγενεῖς και φίλοι του νέου Ηγουμένου από την γενέτειρα του Νέα Βύσσα, την Ορεστιάδα, το Διδυμότειχο και την Θεσσαλονίκη.

ΒΙΟΓΡΑΦΙΚΟ ΝΕΟΥ ΗΓΟΥΜΕΝΟΥ

Ο νέος Ηγούμενος Αρχιμ. Κύριλλος Κολτσίδης γεννήθηκε το έτος 1980 στην Αλεξανδρούπολη. Μεγάλωσε στη Νέα Βύσσα, όπου και παρακολούθησε τις εγκύκλιες σπουδές. Είναι πτυχιούχος της Ανωτάτης Εκκλησιαστικής Ακαδημίας Θεσσαλονίκης και πτυχιούχος της Θεολογικής Σχολής του Α.Π.Θ. με μεταπτυχιακό δίπλωμα της ίδιας Σχολής. Διάκονος χειροτονήθηκε στο Διδυμότειχο στις 19.11.2010 και Πρεσβύτερος στις 26.03.2011, προχειρισθείς αυθημερόν σε Αρχιμανδρίτη. Από του έτους 2012 έχει αναλάβει καθήκοντα Αρχιερατικού Επιτρόπου Διδυμοτείχου και την υπευθυνότητα των εν Διδυμοτείχω δομών κατηχητικής μέριμνας (Σύναξη Νέων και Σχολή Γονέων) και κοινωνικής πρόνοιας και ευποιίας (Συσσίτιο, Κοινωνικό Φαρμακείο, Επισιτιστική φροντίδα, Κέντρο ρουχισμού και κλινοσκεπασμάτων κ.λ.π). Εξελέγη παμψηφεί Ηγούμενος της νεοπαγούς ανδρώας Ιεράς Κοινοβιακής Μονής Αγίας Παρασκευής Διδυμοτείχου την 23^η του μηνός Φεβρουαρίου 2021.

